

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

II. ÚS 419/2024-54

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára a sudcov Petra Straku a Ľuboša Szigetihó (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], právne zastúpenej advokátom JUDr. Petrom Konvičným, Rázusova 1, Košice, a maloletého [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Vazovova 7A, Bratislava, proti postupu Mestského súdu Bratislava II v konaní vedenom pod sp. zn. B3-37Em/7/2018 v období po právoplatnosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. I. ÚS 114/2021-75 z 21. septembra 2021 a Krajského súdu v Trnave v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoE/6/2023 takto

rozhodol:

Ústavným sťažnostiam **n e v y h o v u j e .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 1. februára 2024 domáha vyslovenia porušenia čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na ochranu pred ponižujúcim zaobchádzaním podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a cti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy, práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“), základného práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu (pôvodne Okresného súdu Bratislava III) v konaní vedenom pod sp. zn. B3-37Em/7/2018 a postupom krajského súdu (pôvodne Krajského súdu v Bratislave) v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoE/6/2023. Sťažovateľka navrhuje, aby ústavný súd

prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov, priznal jej primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. V rovnaký deň, t. j. 1. februára 2024, bola ústavnému súdu doručená ústavná sťažnosť maloletého sťažovateľa (zastúpeného sťažovateľkou ako jeho zákonnou zástupkyňou), ktorou sa domáha vyslovenia porušenia práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, práva na výchovu a starostlivosť zo strany rodiča podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu a krajského súdu v napadnutom konaní. Navrhuje, aby ústavný súd prikázal krajskému súdu konať bez zbytočných prietáhov a priznal mu primerané finančné zadostučinenie v sume 50 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

3. Uznesením č. k. PLs. ÚS 16/2024-7 zo 7. februára 2024 ústavný súd v záujme hospodárnosti konania spojil ústavné sťažnosti sťažovateľov podľa § 62 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v spojení s § 166 ods. 1 Civilného sporového poriadku na spoločné konanie, ktoré je ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 320/2024.

4. Uznesením č. k. II. ÚS 419/2024-23 z 10. septembra 2024 ustanovil maloletému sťažovateľovi kolízneho opatrovníka, prijal ústavnú sťažnosť sťažovateľky v rozsahu namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, práva na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva na rodinný a súkromný život podľa čl. 19 ods. 2 ústavy postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-37Em/7/2018 v období po nadobudnutí právoplatnosti nálezú ústavného súdu č. k. I. ÚS 114/2021-75 z 21. septembra 2021 s právoplatnosťou 11. októbra 2021 (ďalej len „predchádzajúci nález“) a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoE/6/2023 a v rozsahu namietaného porušenia čl. 12 ods. 1 a základného práva na ochranu pred ponižujúcim zaobchádzaním podľa čl. 16 ods. 2, základného práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a cti podľa čl. 19 ods. 1, základného práva na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 a základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-37Em/7/2018 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoE/6/2023 na ďalšie konanie a ústavnú sťažnosť maloletého sťažovateľa v rozsahu namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, základného práva na rodinný a súkromný život podľa čl. 19 ods. 2 ústavy a práva na rešpektovanie súkromného a rodinného života podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru, základného práva na rodičovskú výchovu a starostlivosť podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva na starostlivosť rodičov podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa postupom mestského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. B3-37Em/7/2018 v období po nadobudnutí právoplatnosti predchádzajúceho nálezú ústavného súdu a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoE/6/2023 a v rozsahu namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom mestského súdu v konaní vedenom pod

sp. zn. B3-37Em/7/2018 a postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoE/6/2023 na ďalšie konanie a vo zvyšnej časti ústavné sťažnosti odmietol.

5. Z ústavných sťažností, ich príloh, doplnení a pripojeného spisu mestského súdu vyplýva, že sťažovateľka ako oprávnená podala 26. novembra 2018 okresnému súdu návrh na výkon rozhodnutia – uznesenia okresného súdu č. k. 39P/250/2018-16 z 9. októbra 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/7/2019-96 z 31. januára 2019 (ďalej aj „neodkladné opatrenie“), ktoré nadobudlo vykonateľnosť 7. novembra 2018 a ktorým bolo nariadené neodkladné opatrenie upravujúce styk sťažovateľky ako matky s jej maloletým dieťaťom, teda sťažovateľom, keďže otec maloletého nerešpektoval právoplatné rozhodnutie okresného súdu a odmietal umožniť sťažovateľke akýkoľvek osobný, ba aj telefonický kontakt s jej synom. Konanie je mestským súdom vedené pod sp. zn. B3-37Em/7/2018 a jeho účastníkom je v súlade s § 372 Civilného mimosporového poriadku (ďalej aj „CMP“) aj maloletý sťažovateľ.

6. Podstatou oboch ústavných sťažností je namietaná existencia zbytočných prietáhov po vydaní predchádzajúceho nálezu ústavného súdu z 21. septembra 2021 spôsobených neefektívnym postupom, resp. nečinnosťou mestského súdu a krajského súdu v napadnutom konaní. Okresný súd vydal 11. mája 2022 uznesenie č. k. 37Em/7/2018-682, ktorým návrh sťažovateľky na nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia zamietol. Predmetné rozhodnutie bolo následne potvrdené aj uznesením krajského súdu č. k. 18CoE/99/2022-901 z 29. septembra 2022. Na základe dovolania podaného sťažovateľkou proti uzneseniu krajského súdu Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 9CdoR/7/2023 z 22. júna 2023 zrušil rozhodnutia súdov nižšej inštancie a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Mestský súd opätovne uznesením č. k. B3-37Em/7/2018-1071 z 22. septembra 2023 zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie výkonu rozhodnutia, proti ktorému podala odvolanie, o ktorom nebolo do dňa podania tejto ústavnej sťažnosti rozhodnuté. Uznesením krajského súdu č. k. 13CoE/6/2023-1344 z 21. februára 2024 odvolací súd zmenil uznesenie mestského súdu č. k. B3-37Em/7/2018-1071 z 22. septembra 2023 tak, že nariadil výkon neodkladného opatrenia. Predmetné rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 27. marca 2024. Uznesením č. k. B3-37Em/7/2018-1354 z 8. apríla 2024 mestský súd zastavil konanie o výkon rozhodnutia vzhľadom na skutočnosť, že exekučný titul, teda uznesenie o nariadení neodkladného opatrenia o úprave styku, bol trvaním obmedzený do právoplatného skončenia konania vo veci samej o úprave výkonu rodičovských práv a povinností k maloletému, ktoré bolo právoplatne skončené 2. marca 2024. Proti predmetnému rozhodnutiu nebolo podané odvolanie a toto nadobudlo právoplatnosť 10. mája 2024.

7. Ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že sťažovatelia už v konaní pred ústavným súdom namietali porušenie svojich práv (takmer identických ako v prerokúvanej veci, pozn.) postupom okresného súdu v totožnom napadnutom konaní, pričom o prechádzajúcich ústavných sťažnostiach sťažovateľov rozhodol ústavný súd predchádzajúcim nálezom z 21. septembra 2021 s právoplatnosťou 11. októbra 2021, ktorým ústavný súd vyslovil porušenie základných práv sťažovateľky podľa čl. 19 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a porušenie základných práv maloletého sťažovateľa podľa čl. 19 ods. 2, čl. 41 ods. 4, čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práv podľa čl. 6 ods. 1, čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa, okresnému súdu prikázal konať bez zbytočných prietáhov a obom sťažovateľom priznal primerané finančné zadosťučinenie každému v sume 7 500 eur a vo zvyšnej časti ústavným sťažnostiam nevyhovel.

8. Porušenie takmer identických práv ako v prerokúvanej veci sťažovatelia postupom okresného súdu v totožnom napadnutom konaní namietali aj ústavnými sťažnosťami doručenými ústavnému súdu 10. februára 2022, ktoré však ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 192/2022-32 z 31. marca 2022 odmietol ako zjavne neopodstatnené.

9. Sťažovatelia sa obrátili so sťažnosťou č. 39980/22 aj na Európsky súd pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“), ktorý rozsudkom z 8. februára 2024 konštatoval porušenie čl. 8 a čl. 13 v spojení s čl. 8 dohovoru z dôvodu neprijatia dodatočných a efektívnych opatrení konajúcimi súdmi na účel zabezpečenia vzájomného styku medzi sťažovateľmi a priznal sťažovateľom náhradu nemajetkovej ujmy každému po 5 000 eur.

II.

Argumentácia sťažovateľov

10. Proti postupu mestského súdu a krajského súdu v napadnutých konaniach podali sťažovatelia ústavné sťažnosti, v ktorých namietajú:

a) Napadnuté konanie trvá viac ako päť rokov, pričom mestský súd aj po vydaní predchádzajúceho nálezú ústavného súdu nekoná. Aj napriek tomu, že konanie o nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia začalo ešte 26. novembra 2018 a od predchádzajúceho nálezú ústavného súdu z 21. septembra 2021 uplynula doba už dva a pol roka, sťažovateľke nie je umožnená realizácia styku s maloletým synom, do dnešného dňa nebolo vydané nielen rozhodnutie, ktorým by bol nariadený výkon súdneho rozhodnutia, ale nedošlo ani k prijatiu žiadneho opatrenia, ktoré by smerovalo k tomu, aby otec maloletého dieťaťa aktívne pristupoval k plneniu neodkladného opatrenia, čím je zo strany mestského súdu a krajského súdu naďalej akceptovaný stav, keď sťažovateľka nemá možnosť osobného kontaktu s maloletým dieťaťom, a tým sa prehlbuje odlúčenie maloletého dieťaťa od sťažovateľky a vytvára sa *de facto* predpoklad na cielené zverenie maloletého dieťaťa do osobnej starostlivosti otca maloletého dieťaťa.

b) Nezákonným postupom všeobecných súdov spočívajúcim v ich nečinnosti, ako aj neefektívnej činnosti dochádza nielen k zbytočným a ničím neodôvodneným prietahom, ale aj k priamemu zásahu do práva sťažovateľov na rešpektovanie súkromného a rodinného života, a tým v konečnom dôsledku k porušeniu zásady *denegatio iustitiae*. Uvedeným postupom mestského súdu a krajského súdu dochádza tiež k priamemu zásahu do základného práva sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a v príčinnej súvislosti s porušením tohto základného práva došlo aj k porušeniu práva sťažovateľky na ochranu rodičovských práv podľa čl. 41 ods. 4 ústavy a práva rovnosti medzi rodičmi maloletého dieťaťa podľa čl. 12 ods. 1 ústavy, keďže všeobecné súdy svojím ústavne neakceptovateľným postupom v konečnom dôsledku zvýhodňujú otca maloletého dieťaťa, ktorý dlhodobo neumožňuje sťažovateľke akýkoľvek osobný kontakt s maloletým dieťaťom, a to aj napriek existencii právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia. Sťažovateľka namietá aj porušovanie svojho základného práva na ochranu pred ponižujúcim zaobchádzaním podľa čl. 16 ods. 2 ústavy, ako aj práva na zachovanie ľudskej dôstojnosti a cti podľa čl. 19 ods. 1 ústavy.

III.

Vyjadrenie mestského súdu a krajského súdu, kolízneho opatrovníka a replika sťažovateľky

III.1. Vyjadrenie mestského súdu:

11. Mestský súd po stručnej rekapitulácii priebehu konania k sťažnosti uviedol, že vzhľadom na množstvo podaní a návrhov jednotlivých účastníkov a ďalšie prebiehajúce konania týkajúce sa maloletého sťažovateľa, ale najmä na vzťahy v rodine vyznačujúce sa výrazným rodičovským konfliktom, ide o skutkovo zložitú vec, pričom okresný súd, ale aj mestský súd aj napriek objektívnym okolnostiam spočívajúcim v obmedzeniach spojených s ochorením COVID-19, ako aj obmedzeniach v súvislosti s tzv. súdnou mapou priebežne vo veci konali, majú na pamäti najlepší záujem maloletého dieťaťa. V napadnutom konaní mestský súd postupoval tak, aby sa vzťah rodiča s maloletým realizoval v súlade so záujmom dieťaťa, keďže súd priebežne vykonával viaceré úkony (aj v iných konaniach týkajúcich sa maloletého sťažovateľa) smerujúce k asistovanému styku vzhľadom na odmietavý postoj dieťaťa k matke. Rozsudok vo veci samej bol vo veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 38P/60/2017 vyhlásený 21. apríla 2022, pričom vzhľadom na zmenu výroku o styku rozsudkom krajského súdu sp. zn. 11CoP 73/2023 z 24. januára 2024, ktorý nadobudol právoplatnosť 4. marca 2024, zanikol exekučný titul na výkon rozhodnutia v napadnutom konaní. Bez ambície zbaviť sa zodpovednosti za prietahy, ku ktorým v konaní eventuálne došlo, vyjadril názor, že k záveru o vzniku nereparovateľnej ujmy na strane sťažovateľa nie je možné dospieť, vychádzajúc len z celkovej dĺžky konania, ktorá sa objektívne aj s prihliadnutím na predmet konania javí ako neprimeraná.

III.2. Vyjadrenie krajského súdu:

12. Krajský súd k sťažnosti uviedol, že vec vedená pod sp. zn. 13CoE/6/2023 napadla krajskému súdu 1. decembra 2023. Po naštudovaní obsiahleho spisového materiálu sudkyňa spravodajkyňa po porade senátu na základe poverenia predsedom senátu začala realizovať úkony v rámci prípravy na pojednávanie, ktoré sa uskutočnilo 21. februára 2024 v prítomnosti všetkých účastníkov. Na uvedenom pojednávaní bolo vyhlásené uznesenie, ktorým odvolací súd zmenil uznesenie mestského súdu č. k. B3-37Em/7/2018-1071 z 22. septembra 2023 tak, že nariadil výkon neodkladného opatrenia nariadeného uznesením okresného súdu č. k. 39P/250/2018-16 z 9. októbra 2018 v spojení s uznesením Krajského súdu v Bratislave č. k. 11CoP/7/2019-96 z 31. januára 2019. Písomné rozhodnutie bolo expedované účastníkom 6. marca 2024. Na základe uvedeného zastáva názor, že krajský súd vo veci sp. zn. 13CoE/6/2023 postupoval v súlade s ústavou, so zákonmi, sledujúc záväzok štátu vyjadrený medzinárodnými zmluvami upravujúcimi právo dieťaťa na pravidelné udržiavanie osobných vzťahov a priamych stykov s obidvoma rodičmi, a označené práva sťažovateľov vrátane práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov postupom krajského súdu porušené neboli.

III.3. Vyjadrenie kolízneho opatrovníka:

13. Kolízny opatrovník vo svojom vyjadrení, poukazujúc na obsah čl. 3 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa a čl. 8 dohovoru, prenechal na posúdenie ústavného súdu, či mohlo dôjsť k zásahu do práv sťažovateľa v tejto veci, a ak áno, do akej miery a v akom rozsahu.

III.4. Replika sťažovateľky:

14. Sťažovateľka vo svojej replike uviedla:

- a) Kolízny opatrovník neháji záujmy maloletého sťažovateľa v žiadnom súdnom konaní ani v konaní pred ústavným súdom.
- b) Mestský súd opomína, (i) že napadnuté konanie sa týka maloletého dieťaťa, teda vyžaduje si zo strany súdov zvýšený dôraz na rýchlosť konania; (ii) že napadnuté konanie je vedené od roku 2018 do roku 2024, pričom bolo zastavené len z dôvodu, že bolo právoplatne rozhodnuté vo veci samej; (iii) opakované procesné pochybenia mestského súdu a krajského súdu, resp. ich nezákonné rozhodnutia, v dôsledku ktorých sa konanie o výkon súdneho rozhodnutia *de facto* neustále predlžovalo, a to bez toho, aby naplnilo účel, ktorý v zmysle právnych predpisov naplňať malo; (iv) že počas celého priebehu napadnutého konania nebolo zo strany súdov realizované žiadne opatrenie k tomu, aby k realizácii súdneho rozhodnutia, ktoré bolo predmetom konania o výkon, došlo, a to aj napriek opakovaným žiadostiam zo strany sťažovateľky.
- c) Tvrdenie mestského súdu o tom, že v napadnutom konaní musel realizovať veľké množstvo procesných úkonov, a to aj vzhľadom na početné podania sťažovateľky a tvrdenia týkajúce sa údajných obmedzení súvisiace s ochorením COVID-19, tzv. súdnou mapou, týkajúce sa vykonávania úkonov smerujúcich k realizácii asistovaného styku medzi sťažovateľmi a toho, že sťažovateľ odmieta sťažovateľku, označila za zavádzajúce.
- d) V dôsledku dlhoročnej nečinnosti mestského súdu dochádza k nenapraviteľnej ujme na súkromnom a rodinnom živote sťažovateľov, dochádza nielen k oslabovaniu ich vzťahu, a to najmä zo strany sťažovateľa, ale taktiež aj k postupnému vylúčeniu sťažovateľky zo života sťažovateľa, čo bude v budúcnosti len veľmi ťažko napravitelné.
- e) Vzhľadom na novelu zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov už v prípade priznania primeraného finančného zadostučinenia nemajú sťažovatelia nárok domáhať sa náhrady škody proti Slovenskej republike, a to z dôvodu duplicity nároku, a preto žiada ústavný súd, aby pri rozhodovaní o výške primeraného finančného zadostučinenia zohľadňoval nielen závažnosť situácie, ale tiež negatívne dôsledky nesprávneho postupu súdov.

IV.

Posúdenie dôvodnosti ústavnej sťažnosti

15. Ústavný súd podľa § 58 ods. 3 zákona o ústavnom súde upustil v danej veci od ústneho pojednávania, pretože s ohľadom na predmet konania a po oboznámení sa s ústavnou sťažnosťou a so stanoviskami účastníkov konania, ako aj s obsahom spisu mestského súdu dospel k názoru, že od neho nemožno očakávať ďalšie objasnenie veci.

IV.1. K porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (a podľa čl. 38 ods. 2 listiny) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru:

16. Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy a tiež v čl. 38 ods. 2 listiny osvojil judikatúru EŠLP k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote, z tohto dôvodu v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, III. ÚS 109/07).

17. Ústavný súd pri rozhodovaní o ústavných sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím (m. m. IV. ÚS 221/04).

18. Základnou povinnosťou súdu a sudcu je preto zabezpečiť taký procesný postup v súdnom konaní, ktorý čo najskôr odstráni stav právnej neistoty, kvôli ktorému sa účastník konania obrátil na súd so svojím návrhom.

19. Táto povinnosť súdu a sudcu vyplýva z čl. 5 ods. 2 a čl. 12 CMP. Podľa čl. 5 ods. 2 CMP súd postupuje z úradnej povinnosti na základe zákona na účely prejednávania a rozhodnutia veci tak, aby ochrana práv bola rýchla a účinná. Podľa čl. 12 CMP súd postupuje v konaní tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá, predchádza zbytočným prietahom, koná hospodárne a bez zbytočného a neprimeraného zaťažovania účastníkov konania a iných osôb. Podľa § 373 v spojení s § 30 CMP súd po začatí konania postupuje v súčinnosti s ostatnými subjektmi konania tak, aby bola vec v čo najkratšom čase prejednaná a rozhodnutá.

20. Predmetom napadnutého konania je zabezpečenie výkonu rozhodnutia – neodkladného opatrenia o úprave styku matky s jej maloletým synom. Inštitút výkonu rozhodnutí vo veciach výchovy maloletých je právne upravený vo štvrtej časti Civilného mimosporového poriadku.

21. Právna úprava Civilného mimosporového poriadku v spojení s vyhláškou Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých, precizuje postup súdu v rámci vykonávacieho konania a zdôrazňuje ochranu maloletého dieťaťa pred ujmou, ktorá by mohla vzniknúť núteným výkonom rozhodnutia. Táto úprava ukladá súdu povinnosť zohľadňovať nielen správanie povinného pri plnení povinností, ale aj správanie oprávneného pri realizácii práv vyplývajúcich z rozhodnutia, ako aj správanie a názor maloletého, umožňuje súdu i v rámci vykonávacieho konania nariadiť neodkladné opatrenie, a to formou sociálneho, psychologického alebo iného odborného poradenstva. S účinnosťou od 1. novembra 2023 došlo k zmene citovanej právnej úpravy vyhláškou č. 413/2023 Z. z. v tom smere, že už nie je povinnosťou súdu skúmať, či pre neplnenie povinností vyplývajúcich z rozhodnutia existujú ospravedlniteľné dôvody. Novokoncipované ustanovenia štvrtej časti Civilného mimosporového poriadku dôsledne sledujú dve fázy tohto konania, kde v prvej fáze súd rozhoduje o nariadení výkonu rozhodnutia a v druhej fáze uskutočňuje výkon rozhodnutia, pričom medzi týmito dvoma fázami prebieha zmierovacia (mediačná) fáza, ktorá podľa Občianskeho súdneho poriadku prebiehala ešte pred nariadením výkonu rozhodnutia.

22. Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným prietahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (IV. ÚS 74/02, III. ÚS 247/03, IV. ÚS 272/04) ústavný súd zohľadnil tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje, správanie účastníka súdneho konania a postup samotného súdu. V súlade s judikatúrou ESLP v rámci prvého kritéria

ústavný súd prihliada aj na predmet sporu (povahu veci) v posudzovanom konaní a jeho význam pre sťažovateľa (I. ÚS 19/00, II. ÚS 32/02). Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosti sťažovateľov.

23. Ústavný súd ďalej pri hodnotení okolností tohto prípadu a predovšetkým pri posudzovaní dĺžky konania zhodne s ESLP (napr. H. v. United Kingdom z 8. 7. 1987) prihliadol aj na povahu konania dotýkajúceho sa ochrany záujmov maloletého dieťaťa a jeho osobného statusu, ktoré si vo všeobecnosti vyžadujú postup súdu s osobitnou starostlivosťou (m. m. II. ÚS 33/99, I. ÚS 53/02). Povaha tohto konania preto podmieňovala prísnejšie hodnotenie jeho priebehu ústavným súdom z toho hľadiska, či v ňom došlo nečinnosťou alebo neefektívnou činnosťou k zbytočným prietahom (m. m. I. ÚS 419/2015).

24. Pokiaľ ide o kritérium právnej a faktickej zložitosti veci, predmetom napadnutého konania je rozhodovanie súdu o zabezpečení realizácie právoplatného a vykonateľného súdneho rozhodnutia o realizácii styku maloletého s matkou, a to z dôvodu, že povinný – otec, ako tvrdí sťažovateľka, odmieta plniť súdom stanovenú povinnosť. Je nevyhnutné poznamenať, že ide o prednostnú vec, kde sa predpokladá osobitná pozornosť venovaná efektívnemu a rýchlemu postupu súdu. V prerokúvanej veci ide o osobitný druh konania, v ktorom zákon striktné predpisuje, ako súd musí vo veci postupovať. Navyše je nevyhnutné, aby súd konal so zvláštnou naliehavosťou vzhľadom na prípadné dôsledky, aké nadmerná dĺžka konania môže mať vo vzájomných vzťahoch detí a ich rodičov.

25. Ústavný súd konštatuje, že tento typ konania tvorí štandardnú a pomerne početnú súčasť rozhodovacej činnosti súdov, pričom napriek špecifickej povahe takéhoto konania vyžadujúcej citlivý prístup orgánov verejnej moci ho v zásade nemožno považovať za právne zložitú vec. V okolnostiach posudzovanej veci však možno pripustiť, že z hľadiska skutkovej zložitosti ide o konanie spleťité, keďže vec nie je možné posudzovať izolovane od ostatných konaní, ktoré boli a sú na mestskom súde prejednávané (predovšetkým konanie o úprave výkonu rodičovských práv, ale aj konania o neodkladných opatreniach a o výkone rozhodnutí), a to s ohľadom na tam vykonávané dokazovanie. Zároveň ústavný súd dodáva, že k prehľadnosti konania rozhodne neprispievajú ani účastníci konania svojimi početnými vyjadreniami, procesnými návrhmi či vznášaním námietok.

26. Pokiaľ ide o hľadisko skutkovej zložitosti veci, je potrebné taktiež uznať pri tomto druhu konania vzhľadom na jeho charakter určitý stupeň náročnosti z hľadiska potreby dokazovania týkajúceho sa otázky dodržiavania povinností vyplývajúcich zo súdneho rozhodnutia o úprave styku s maloletým. Práve z dôvodu nevyhnutnosti zistiť, či sa povinný podrobuje rozhodnutiu, o ktorého výkon ide, a (v zmysle právnej úpravy účinnej do 31. októbra 2023, pozn.) aj to, či prípadne existujú ospravedlniteľné dôvody, pre ktoré sa povinný nemôže podrobovať rozhodnutiu, je takéto konanie v zásade skutkovo zložitejšie, keďže aj v dôsledku princípu materiálnej pravdy, ktorý sa uplatňuje v civilných mimosporových konaniach, sa kladú zvýšené nároky na vo veci konajúci všeobecný súd v kontexte jeho povinnosti zisťovať skutočný stav veci, nielen skutkový, teda účastníkmi tvrdený (čl. 6 CMP). Napokon skutkovú zložitosť prejednávanej veci už ústavný súd konštatoval v bodoch 35 a 36 predchádzajúceho nálezu.

27. Zároveň je potrebné prisvedčiť mestskému súdu, že napadnuté konanie je v okolnostiach prerokúvanej veci skutkovo zložitejšie aj vzhľadom na vzťahy v rodine vyznačujúce sa výrazným

rodičovským konfliktom, ktorý sa prejavil v samotnom už popísanom priebehu napadnutého konania osvedčujúcom existenciu výraznej až neprekonateľnej disharmónie vzájomných vzťahov medzi rodičmi maloletého, ako aj medzi sťažovateľkou a maloletým sťažovateľom vyžadujúcej si (aj) intervenciu interdisciplinárnych inštitúcií.

28. Ústavný súd pri posudzovaní označeného kritéria prihliadol aj na význam predmetu konania pre sťažovateľov, ktorým je výkon právoplatného a vykonateľného rozhodnutia súdu, ktorým bol upravený styk matky s jej maloletým dieťaťom. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že napadnuté konanie má vzhľadom na svoju povahu pre sťažovateľov mimoriadny význam, keďže jeho výsledok má podstatný vplyv na možnosť riadneho výkonu rodičovských práv a povinností sťažovateľky, ako aj na užívanie práva na rešpektovanie rodinného života oboch sťažovateľov.

29. V konaní o ústavnej sťažnosti namietajúcej porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov ústavný súd okrem zložitosti veci skúma aj to, akým spôsobom sa na prieťahoch konania podieľa osoba, ktorá podala ústavnú sťažnosť. Ústavný súd z predloženého spisu mestského súdu zistil, že 19. novembra 2021 a 10. júla 2022 podala sťažovateľka opakovanú námietku zaujatosti proti celému okresnému súdu, ktorá bola 19. júla 2022 predložená na rozhodnutie Krajskému súdu v Bratislave. Krajský súd v Bratislave v odôvodnení svojho rozhodnutia z 29. septembra 2022 uviedol, že na predmetnú námietku zaujatosti neprihliada, pretože nespĺňa náležitosti dané Civilným sporovým poriadkom, keďže sa týka len okolností spočívajúcich v procesnom postupe sudcu a jeho rozhodovacej činnosti. Keďže sťažovateľkine podania boli v konečnom dôsledku vyhodnotené ako nepodložené, možno ich hodnotiť ako obštrukčné, prispievajúce k predĺženiu konania. Dňa 3. septembra 2023 sťažovateľka podala návrh na nariadenie neodkladného opatrenia, ktorým sa domáhala zrušenia neodkladného opatrenia, ktorým je maloletý zverený do osobnej starostlivosti otca, a nariadenia neodkladného opatrenia, ktorým súd zverí maloletého do jej osobnej starostlivosti. O tomto návrhu mestský súd rozhodol 5. septembra 2023 tak, že ho vylúčil na samostatné konanie a následne na základe názoru vyjadreného odvolacím súdom opäť spojil na spoločné konanie vedené pod sp. zn. B3-37Em/7/2018, a to uznesením z 29. septembra 2023. Takmer totožné návrhy sťažovateľka adresovala mestskému súdu aj 10. septembra 2023, 17. septembra 2023 a 24. septembra 2023. Z obsahu vyžiadaného spisu a tiež z mestského súdu sa ústavný súd presvedčil, že obaja rodičia pravidelne iniciujú konania týkajúce sa maloletého a zasobujú mestský súd vyjadreniami a návrhmi, s ktorými sa tak musí mestský súd opakovane relevantným spôsobom vysporiadať. Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na svoju judikatúru, podľa ktorej v dôsledku uplatnenia procesných práv účastníkom konania neznáša zodpovednosť za predĺženie konania oprávnená osoba, ale zodpovednosť v takomto prípade nemožno pripísať ani štátnemu orgánu konajúcemu vo veci (III. ÚS 242/03, IV. ÚS 218/04, II. ÚS 381/2021).

30. Ústavný súd napokon hodnotil samotný postup mestského súdu a krajského súdu v napadnutom konaní. Vychádzal pritom zo svojej konštantnej judikatúry, v zmysle ktorej zbytočné prieťahy v konaní môžu byť zapríčinené nielen samotnou nečinnosťou všeobecného súdu, ale aj jeho neefektívnou činnosťou, teda takým konaním, ktoré nevedie efektívne k odstráneniu právnej neistoty účastníkov konania (II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08).

31. Predmetom prieskumu zo strany ústavného súdu je len postup súdov v napadnutom konaní v období po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu z 21. septembra 2021, t. j. po 11. októbri 2021.

Napriek tomu, že sťažovatelia v petite ústavných sťažností predmet konania pred ústavným súdom takto výslovne nevymedzili, zo samotného textu ich ústavných sťažností je zrejmé, že namietajú pokračujúcu nečinnosť mestského súdu práve po vydaní predmetného nálezu.

32. Zo samotného priebehu napadnutého konania v období po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu vyplýva, že 8. decembra 2021 bol spisový materiál na základe žiadosti predložený Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, kde sa nachádzal do 4. januára 2022, keď bol vrátený okresnému súdu. Po vrátení súdneho spisu okresný súd doručoval návrh otca z 24. novembra 2021 na zastavenie konania o výkon rozhodnutia sťažovateľke a Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava ako kolíznemu opatrovníkovi a následne realizoval ďalšie úkony spojené s doručovaním jednotlivých vyjadrení k tomuto návrhu. Uznesením č. k. 37Em/7/2018-682 z 11. mája 2022 okresný súd zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie výkonu neodkladného opatrenia, keďže považoval za preukázané, že sú dané ospravedlniteľné dôvody nepodrobenia sa súdnemu rozhodnutiu spočívajúce v odmietavom postoji maloletého k stretnutiam s matkou. Na základe odvolania sťažovateľky Krajský súd v Bratislave uznesením č. k. 18CoE/99/2022-901 z 29. septembra 2022 (právoplatným 25. novembra 2022) uznesenie o zamietnutí návrhu na výkon neodkladného opatrenia potvrdil. Spis bol súdu prvej inštancie vrátený 4. novembra 2022. Dňa 16. januára 2023 podala sťažovateľka proti uzneseniu odvolacieho súdu z 29. septembra 2022 dovolanie, ktoré bolo spolu so spisom 19. apríla 2023 predložené na rozhodnutie najvyššiemu súdu. Uznesením sp. zn. 9CdoR/7/2023 z 22. júna 2023 najvyšší súd uznesenie Krajského súdu v Bratislave z 29. septembra 2022 a uznesenie okresného súdu z 11. mája 2022 zrušil a vec vrátil mestskému súdu na ďalšie konanie. Dovolací súd dospel k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné a arbitrárne, keďže závery odvolacieho súdu prezentované v napadnutom rozhodnutí sú v zjavnom rozpore so závermi Krajského súdu v Bratislave uvedenými v uznesení sp. zn. 11CoP/233/2022 zo 17. augusta 2022, ktorým bolo okrem iného zmenené uznesenie okresného súdu č. k. 39P/238/2021-91 z 3. mája 2022, ktorým okresný súd okrem iného vo výroku I zrušil neodkladné opatrenie – exekučný titul v napadnutom konaní tak, že Krajský súd v Bratislave návrh otca na jeho zrušenie zamietol, a vo výroku VI zrušil uznesenie vo výroku VII, ktorým okresný súd nariadil neodkladné opatrenie o styku matky s maloletým a zastavil konanie o nariadenie neodkladného opatrenia o styku matky s maloletým začaté z úradnej povinnosti. Z uvedeného tak vyplýva, že exekučný titul nebol na návrh otca právoplatne zrušený a rovnako nedošlo ani k právoplatnej zmene úpravy styku matky s maloletým, a preto sú nesprávne závery odvolacieho súdu o existencii prekážky nariadenia výkonu rozhodnutia vyslovené v dovolaní napadnutom rozhodnutí. Najvyšší súd považoval z povahy veci za potrebné zrušiť aj rozhodnutie súdu prvej inštancie.

33. Mestskému súdu bol spis vrátený 29. júna 2023. Dňa 22. septembra 2023 mestský súd uznesením č. k. B3-37Em/7/2018-1071 zamietol návrh sťažovateľky na nariadenie výkonu neodkladného opatrenia. Dňa 10. októbra 2023 podala sťažovateľka proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie odvolanie, ktoré bolo 1. decembra 2023 predložené na rozhodnutie odvolaciemu súdu. Krajský súd uskutočnil 21. februára 2024 pojednávanie, na ktorom vykonal dokazovanie a súčasne uznesením č. k. 13CoE/6/2023-1344 (právoplatným 27. marca 2024) rozhodol tak, že zmenil uznesenie mestského súdu z 22. septembra 2023 tak, že nariadil výkon neodkladného opatrenia. V odôvodnení uviedol, že sa stotožnil s odvolacím návrhom sťažovateľky, že boli splnené podmienky na zmenu uznesenia súdu prvej inštancie a na nariadenie výkonu neodkladného

opatrenia z dôvodu naplnenia všetkých zákonných podmienok a oproti stavu vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, počnúc 1. novembrom 2023, došlo k zmene právnej úpravy, pričom podľa aktuálnej platnej a účinnej právnej úpravy súd už neskúma existenciu tzv. ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinný nepodrobuje rozhodnutiu. Uznesením č. k. B3-37Em/7/2018-1354 z 8. apríla 2024 (právoplatným 10. mája 2024) mestský súd zastavil konanie o výkon rozhodnutia z dôvodu, že neodkladné opatrenie o úprave styku matky s maloletým bolo nariadené do právoplatného skončenia konania o úprave rodičovských práv a povinností k maloletému dieťaťu, ktoré sa právoplatne skončilo 2. marca 2024. Uvedená skutočnosť tak po vzniku exekučného titulu spôsobila zánik uloženej povinnosti.

34. Z uvedenej rekapitulácie relevantného priebehu konania vyplýva, že po podaní poslednej ústavnej sťažnosti sťažovateľov z 10. februára 2022, ktorú ústavný súd uznesením z 31. marca 2022 vyhodnotil ako zjavne neopodstatnenú, vydal okresný súd 11. mája 2022 uznesenie č. k. 37Em/7/2018-682, ktorým návrh sťažovateľky na nariadenie výkonu súdneho rozhodnutia zamietol. Mestskému súdu možno vytknúť, že k prijatiu predmetného rozhodnutia mohol pristúpiť aj skôr, avšak (ako uviedol ústavný súd už v uznesení z 31. marca 2022) nebolo možné nezohľadniť, že spisový materiál sa nachádzal mimo dispozičnej sféry okresného súdu približne mesiac a pol (od 8. decembra 2021 do 4. januára 2022), keď bol na základe žiadosti predložený ministerstvu spravodlivosti a keď bol na základe žiadosti predložený krajskému súdu (do 26. januára 2022), pričom v tomto čase okresný súd zjavne nemohol ovplyvniť priebeh konania. Zároveň v uvedenom období od nadobudnutia právoplatnosti predchádzajúceho nálezu z 21. septembra 2021 do prijatia predmetného rozhodnutia z 11. mája 2022 nebol okresný súd nečinný, ale vykonával viaceré procesné úkony (bod 31). Ústavný súd tak hodnotí, že okresnému súdu nemožno vytknúť nečinnosť v jeho postupe v takej zásadnej miere, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia ústavných práv sťažovateľov. Rozhodnutie z 11. mája 2022 bolo následne potvrdené aj uznesením krajského súdu č. k. 18CoE/99/2022-901 z 29. septembra 2022. Obe rozhodnutia však boli na základe dovolania podaného sťažovateľkou najvyšším súdom zrušené, avšak okresnému súdu najvyšší súd žiadne pochybenie nevytkol. Mestskému súdu bol spis z najvyššieho súdu vrátený 29. júna 2023. Dňa 22. septembra 2023 mestský súd uznesením č. k. B3-37Em/7/2018-1071 opätovne rozhodol o zamietnutí návrhu sťažovateľky na nariadenie výkonu neodkladného opatrenia. Predmetné rozhodnutie bolo na základe odvolania sťažovateľky zmenené uznesením krajského súdu č. k. 13CoE/6/2023-1344 z 21. februára 2024 tak, že odvolací súd nariadil výkon neodkladného opatrenia. Z odôvodnenia však vyplýva, že dôvodom zmeňujúceho rozhodnutia bola zmena právnej úpravy oproti stavu vyhotovenia rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom podľa aktuálnej platnej a účinnej právnej úpravy súd už neskúma existenciu tzv. ospravedlniteľných dôvodov, pre ktoré sa povinný nepodrobuje rozhodnutiu. O čiastočne neefektívnej činnosti krajského súdu svedčí skutočnosť, že najvyšší súd zrušil prvé potvrdzujúce uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. k. 18CoE/99/2022-901 z 29. septembra 2022 a vytkol mu vady rozhodnutia, ale v tejto súvislosti je zásadné, že postup Krajského súdu v Bratislave v konaní vedenom pod sp. zn. 18CoE/99/2022 nebol ústavnými sťažnosťami napadnutý. Postupu krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13CoE/6/2023, ktorý je ústavnými sťažnosťami napadnutý a v ktorom krajský súd rozhodoval o odvolaní sťažovateľky proti uzneseniu mestského súdu č. k. B3-37Em/7/2018-1071 z 22. septembra 2023, ktorým zamietol jej návrh na nariadenie výkonu neodkladného opatrenia, nemožno vytknúť nečinnosť či neefektivitu, keďže uznesenie č. k. 13CoE/6/2023-1344, ktorým

zmenil prvoinštančné uznesenie tak, že nariadil výkon rozhodnutia, vydal 1. februára 2024, t. j. v priebehu dvoch mesiacov a dvadsiatich dní od predloženia mu veci mestským súdom.

35. Vychádzajúc z už opísaného priebehu napadnutého konania, po dôkladnom preskúmaní ústavných sťažností sťažovateľov, vyjadrenia mestského súdu a krajského súdu ústavný súd konštatuje, že v napadnutých konaniach v období po právoplatnosti predchádzajúceho nálezu neidentifikoval také okolnosti, ktoré by svedčili o nečinnosti, resp. neefektívnej činnosti mestského súdu či krajského súdu v takej zásadnej miere, ktorá by odôvodňovala vyslovenie porušenia ústavných práv sťažovateľov. Ústavný súd pritom zohľadnil aktuálny procesný stav konania, ktoré je v čase jeho rozhodovania právoplatne skončené, ako aj skutočnosť, že ústavné sťažnosti sťažovateľov boli podané 1. februára 2024, t. j. v čase vydania rozhodnutia v konaní pred ESLP (8. februára 2024), ktorého predmetom bolo preskúmanie postupu konajúcich súdov a priebeh totožného napadnutého konania ako celku.

36. Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že ústavným sťažnostiam sťažovateľov namietajúcim porušenie ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny a práva na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom mestského súdu a krajského súdu nebolo možné vyhovieť.

IV.2. K porušeniu základných práv podľa čl. 16 ods. 2, čl. 19 ods. 1 a 2, čl. 41 ods. 4, čl. 46 ods. 1 ústavy, práv podľa čl. 8 ods. 1 a 2 dohovoru a práva podľa čl. 7 ods. 1 Dohovoru o právach dieťaťa:

37. Sťažovatelia v príčinnej súvislosti s existenciou zbytočných prietahov v napadnutom konaní namietajú aj porušenie citovaných práv hmotnoprávneho charakteru. Vzhľadom na to, že v okolnostiach danej veci dospel ústavný súd k záveru, že napadnuté konania v posudzovanom období po nadobudnutí právoplatnosti skoršieho nálezu nie sú poznačené zbytočnými prietahmi ústavne relevantnej intenzity, nemohol dospieť k záveru o porušení označených hmotných práv sťažovateľov, a preto ústavným sťažnostiam ani v tejto časti nevyhovel.

IV.3. K porušeniu ústavného princípu rovnosti podľa čl. 12 ods. 1 ústavy:

38. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu čl. 12 ods. 1 ústavy zakotvujúceho ústavný princíp rovnosti ústavný súd uvádza, že vyslovenie jeho porušenia je *de facto* viazané na vyslovenie porušenia konkrétneho základného práva (II. ÚS 821/00, I. ÚS 176/07, I. ÚS 485/2010, I. ÚS 229/2019), čo v tomto prípade konštatované nebolo. Ani v tejto časti preto nebolo možné ústavnej sťažnosti sťažovateľky vyhovieť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 7. novembra 2024

Peter Molnár
predseda senátu